

Capitolul XXV

„Îți mulțumesc că ai venit, Țadoc.”

„Regele meu!”

„Tu ești preot al lui Dumnezeu. Ai putea să-mi spui o întâmplare de demult?”

„Ce întâmplare, regele meu?”

„Cunoști istoria lui Moise?”

„Da.”

„Spune-mi-o!”

„E lungă. Să ți-o spun toată?”

„Nu, nu toată.”

„Atunci care parte?”

„Acea despre răzvrătirea lui Core.”

Marele preot s-a uitat țintă la David, cu ochii învăpăiați. Și David l-a privit țintă, tot cu ochii învăpăiați. Cei doi bărbați au înțeles.

„O să-ți spun istoria răzvrătirii lui Core și cea a atitudinii lui Moise în timpul acelei răzvrătiri.

Mulți oameni au auzit istoria lui Moise. El este exemplul suprem de uns al Domnului. Adevărata cârmuire a lui Dumnezeu se află într-un om – nu, în inima smerită a unui om. Cârmuirea lui Dumnezeu nu constă într-o anumită formă sau rânduială. Ceea ce contează este doar un om cu o inimă smerită. Moise a fost un astfel de om.

Core nu a fost un astfel de om, deși era văr primar cu Moise. El a vrut să dețină autoritatea pe care o avea Moise. Core s-a trezit într-o dimineață liniștită și, deși nu era discordie în rândul poporului Domnului atunci, înainte de sfârșitul zilei el găsisse 252 de oameni care să îi susțină plângerile împotriva lui Moise.

„Deci au fost probleme în popor atunci când Moise a fost conducător?” a întrebat David.

„Întotdeauna sunt probleme în regate”, a răspuns Țadoc. „Întotdeauna. În plus, capacitatea de a vedea acele probleme este, în realitate, un dar de mic preț.”

David a zâmbit și a spus: „Dar, Țadoc, știi că au fost regate nedrepte și conducători nedrești și impostori și mincinoși care au stăpânit și au cârmuit. Cum poate un popor simplu să facă deosebirea între un regat cu neajunsuri, dar condus de oameni ai lui Dumnezeu, și un regat care nu e vrednic de supunerea oamenilor? Cum poate un popor să știe asta?”

David s-a oprit; și-a dat seama că atinsese ceva ce voia foarte mult să știe. Cu greutate, vorbi din nou: „Iar regele – cum poate el să știe? Cum poate să știe dacă el este drept? Cum poate ști dacă acuzațiile sunt întemeiate? Există vreun semn în această privință?” Ultimele cuvinte ale lui David erau pline de neliniște.

„Cauți ceva listă trimisă din cer, David. Chiar dacă ar fi o asemenea listă, chiar dacă ar fi vreo modalitate de a ști, oamenii netrebnici și-ar aranja regatele astfel, încât să se potrivească cu lista! Iar dacă ar fi o listă, și un om bun ar corespunde ei în chip desăvârșit, tot s-ar găsi unii care să spună că nu întrunește nicio condiție enumerată în ea. Nu știi de ce e în stare inima omenească, David.”

„Atunci cum va ști poporul?”

„Nu va ști.”

„Vrei să spui că, dintre o sută de glasuri care rostesc o mie de declarații, poporul simplu al lui Dumnezeu nu are certitudinea cine este cu adevărat uns pentru a deține autoritatea lui Dumnezeu, și cine nu este?”

„Nu va avea certitudinea.”

„Atunci cine poate ști?”

„Dumnezeu știe întotdeauna – dar El nu spune.”

„Atunci nu este nicio speranță pentru cei care trebuie să-i urmeze pe oamenii nevrednici?”

„Nepoții lor vor putea să vadă lucrurile clar. *Ei* vor ști. Cât despre cei prinși în această situație dramatică, aceștia nu vor ști sigur niciodată. Totuși, un lucru bun va ieși din toate astea.”

„Ce anume?”

„Pe cât de sigur este că soarele răsare, pe atât de sigur este și faptul că inimile oamenilor vor fi probate. În ciuda tuturor declarațiilor - și a contra-declarațiilor - motivele ascunse din inimile tuturor celor implicați vor fi aduse la lumină. Asta s-ar putea să nu pară a avea importanță în ochii oamenilor, dar, în ochii lui Dumnezeu și ai îngerilor, asemenea lucruri sunt cruciale. Inima trebuie să fie dată în vileag, și Dumnezeu va avea grijă de asta.”

„Disprețuiesc asemenea probe”, a răspuns David obosit. „Urăsc nopti ca aceasta. Și totuși, se pare că El trimite multe, multe lucruri în viața mea pentru a-mi proba inima. Și în noaptea asta constat că inima mea este pusă la încercare.

Țadoc, este ceva ce mă deranjează mai mult ca orice. Poate că Dumnezeu într-adevăr a terminat-o cu mine. Nu este nicio modalitate să știi asta?”

„Nu știi ca vreun alt conducător din întreaga istorie să și fi pus măcar această întrebare, bunule rege. Cei mai mulți și-ar fi făcut bucăți opozanții - sau chiar presupușii lor opozanți - până acum. Dar, ca să răspund întrebării tale: nu cunosc nicio modalitate de a ști sigur dacă Dumnezeu a terminat-o cu tine, sau nu.”

David a oftat și și-a înăbușit lacrimile. „Atunci continuă-ți povestea. Core a avut 252 de adepți, așa-i? Ce s-a întâmplat mai departe?”

„Core a venit cu trupa lui înaintea lui Moise și Aaron. I-a spus lui Moise că nu avea dreptul la toată autoritatea pe care o exercita.”

„Hm, noi, evreii, suntem credincioși principiilor, nu-i așa?” a râs David.

„Nu, inima omului este credincioasă principiilor, David”, a răspuns Țadoc.

„Spune-mi, ce i-a răspuns Moise lui Core?”

„La patruzeci de ani, Moise fusese un om încrezut, încăpățânat, la fel ca și Core. Nu pot spune de ce ar fi fost el în stare la patruzeci de ani. Dar la optzeci de ani el era un om zdrobit. Era...”

„Cel mai blând om care a trăit vreodată”, l-a întrerupt David.

„Omul care poartă toiagul autorității lui Dumnezeu trebuie să fie așa, altfel poporul lui Dumnezeu va trăi în teroare. Da, un om zdrobit l-a înfruntat pe Core. Și cred că știi deja ce a făcut Moise, David. El ...nu a făcut nimic!”

„Nimic! Ah, ce om!”

„A căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu. Asta e tot ce-a făcut.”

„De ce a făcut asta, Țadoc?”

„David, dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi de ce. Moise știa că Dumnezeu singur îi dăduse în grijă pe poporul lui Israel. Nu era nimic de făcut. Urma sau ca cei 253 de oameni să ia regatul, sau ca Dumnezeu să-l apere pe Moise. Și Moise știa asta.”

„Oamenilor li se pare greu să imite o astfel de viață, nu-i așa? În mod sigur un impostor nu ar putea imita o asemenea predare, nu? Dar, spune-mi, cum l-a apărat Dumnezeu pe Moise?”

„Moise le-a spus oamenilor să revină a doua zi cu cădelnițe și tămâie ... și Dumnezeu va decide.”

„Așa, deci!” a strigat David. „Așa, deci!” a exclamat el din nou, și mai tare. „Uneori, *totuși*, Dumnezeu spune”, a zis el emoționat. „Ce s-a întâmplat apoi?”

„Pe Core și pe doi dintre prietenii lui i-a înghițit pământul. Ceilalți 250 au murit de ...”

„Lasă! E suficient să spui că s-a dovedit că Moise deținea autoritatea de la Dumnezeu. Dumnezeu *într-adevăr* a spus! Poporul a știut cine avea cu adevărat autoritate de la Dumnezeu, și, în cele din urmă, Moise a avut odihnă.”

„Nu, David. Nu a găsit odihnă, iar poporul nu a fost mulțumit cu răspunsul lui Dumnezeu. Chiar ziua următoare întreaga adunare a cântit împotriva lui Moise, și probabil că ar fi murit toți, dacă nu s-ar fi rugat Moise pentru ei.”

„Și oamenii se luptă să devină regi!” a exclamat David, clătînându-și capul nedumerit.

Țadoc a tăcut puțin, apoi a continuat: „David, văd că ești chinuit de întrebarea ce este adevărata autoritate, și ce nu este. Vrei să știi ce să faci cu o rebeliune, dacă, într-adevăr, este vorba de o rebeliune, și nu de mâna lui Dumnezeu. Eu am încredere că vei găsi singurul lucru drept de făcut, și îl vei face. Astfel ne vei învăța pe toți.”

Ușa s-a deschis, și Abișai a dat năvală. „Bunule rege! Fiul tău, carnea și sângele tău, s-a autoproclamat *rege* la Hebron. La prima vedere, se pare că tot Israelul a trecut de partea lui. El intenționează

să ocupe tronul. Se îndreaptă spre Ierusalim. Câțiva dintre apropiații tăi au trecut de partea lui.”

David s-a îndepărtat. A spus ceva ca pentru sine însuși, dincolo de auzul celorlalți. „Al treilea rege al lui Israel? Oare așa vin adevărații conducători ai Împărăției lui Dumnezeu?”

Țadoc, nefiind sigur dacă trebuia sau nu să audă cuvintele lui David, a întrebat: „Regele meu?”

David s-a întors, cu ochii umezi.

„În sfârșit”, a spus David pe un ton liniștit, „în sfârșit, această situație se va lămurii. Poate că mâine, pe lângă Dumnezeu, va mai ști cineva.”

„Poate”, a spus Țadoc, „dar poate că nu. Asemenea întrebări pot fi dezbătute chiar și după ce noi toți vom fi morți.”

„Asta s-ar putea întâmpla, totuși, mâine”, a râs David. „Dute, Abișai, și spune-i lui Ioab. Îl găsești în turnul zidului dinspre răsărit.”

Abișai a dispărut așa cum a intrat, năvalnic și furios.

„Mă întreb Țadoc”, a cugetat David, „dacă un om Îl poate forța astfel pe Dumnezeu, încât El să *trebuiască* să spună.”